

The Rogue of Fifth Avenue
Joanna Shupe
Copyright © 2019 Joanna Shupe

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Cuceritorul de pe Fifth Avenue
Joanna Shupe

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SHUPE, JOANNA
Cuceritorul de pe Fifth Avenue / Joanna Shupe
trad. din lb. engleză: Irina Fulger – București: Litera, 2020
ISBN 978-606-33-6021-3

I. Fulger, Irina (trad.)
821.111

JOANNA SHUPE
*Cuceritorul de pe
Fifth Avenue*

Traducere din limba engleză
Irina Fulger

LITERA
București
2020

Capitolul 1

Casa de Bronz

Broadway și Thirty-Third Street, 1891

O zări imediat, cum o făcea mereu.

Frank avea o abilitate supranaturală de a o zări pe Marion „Mamie“ Greene în orice încăpere, oricât de aglomerată. Era o frumusețe, perfect aranjată și cu cele mai scumpe accesorii. În seara asta, părul ei șaten-arămiu era împodobit cu un piepten cu diamante, iar rochia ei de seară avea un decolteu indecent de adânc.

Dumnezeule, decolteul ei era o frumusețe de acolo, de sus, de unde stătea el.

Dar ceea ce-i atrase atenția fu zâmbetul ei. Mereu zâmbetul ei radios. Lumina o încăpere mult mai bine decât becurile incandescente ale lui Edison. Buzele ei pline, de un roșu-închis, erau în contrast cu pielea ei deschisă și cu dinții albi ce sclipeau în lumina lămpilor cu gaz. În acel moment, ea câștigă și începu să bată din palme, și pe fiecare centimetru de pe chipul ei se văzu bucuria. Râdea și iubea viața mai mult decât orice altă femeie pe care o cunoscuse vreodată, atrăgând atenția mai bine decât flacăra ce atrăgea o molie.

Se părea că nici seara asta nu făcea excepție, judecând după mulțimea ce le înconjura pe cele două surori Greene. Mamie și sora ei erau centrul atracției în seara asta, acolo, la masa de ruletă.

Sfinte Dumnezeule, o masă de ruletă.

În timp ce el se uita în jos la cel mai luxos cazinou al orașului, Casa de Bronz, regretă turnura pe care o luase seara lui. Nu era prima dată când era chemat într-un cazinou sau la o casă de jocuri pentru a salva un client – de altfel, cerința venea mai des decât i-ar fi plăcut lui. Ca avocat al multora dintre bărbații cei mai bogați, cei mai importanți din oraș, Frank făcuse tot soiul de lucruri pentru a-și feri clienții de necazuri.

Nimic ilegal. Doar manevre... creative.

Mintea lui Frank nu lucra în linii drepte, albe și negre. Nu, ținând cont de educația și de copilăria lui, învățase cum să comploteze și să facă intrigi. Să se ferească și să țeasă. *Să supraviețuiască.* Talente care îl îmbogățiseră după școală. Îl îmbogățiseră cu adevărat.

Așa că nu-l deranja să fie chemat să rezolve o problemă și să fie eroul zilei. Mai ales când era plătit regește pentru asta.

Acest client era însă diferit. Era a treia salvare în patru luni – salvări pe care Frank nu i le mărturisise clientului lui.

Păstrase secretul asupra acestor salvări pentru că implicau fata cea mai mare a clientului. O fată pe care, dacă Frank era complet onest, o plăcea. Era indiferentă la carnetele de dans, la perspectivele de căsătorie și la alte prostii din societate. Mamie spunea în schimb ce gândea și nu permitea ca nimic – și nimeni – să intervină în realizarea scopului ei.

El admira asta. De fapt, și el acționa în mare parte în același fel.

Dar interesul lui față de ea era nesănătos. Nu era genul de bărbat care „să facă curte unei prințese de oraș din Manhattan“. Era genul de bărbat care „i-o trăgea fetei din cor până la răsărit“. Mamie Greene nu avea loc în viața lui perfect ordonată, viață pe care și-o crease pornind de la niște secrete ascunse. Sosise momentul să termine cu ea.

Gata cu salvatul din localuri sordide. În seara asta, avea să o ia și să o ducă acasă la Duncan Greene, tatăl ei, și de acum înainte intenționa să-l informeze în legătură cu ea. Ceea ce, de altfel, ar fi trebuit să facă în ultimele două dați când o găsisse în zona mai rău famată a orașului. În schimb, zâmbetul și obrăznicia ei îl luaseră prin surprindere și îl fermecaseră, iar el o crezuse când ea îi promisese că nu avea să se mai întoarcă acolo.

Numai minciuni.

Nesăbuita femeie habar n-avea ce dezastru o păștea pentru că vizita un cazinou, pericolele care stăteau la pândă în orice colț al cartierului Tenderloin. Aici domneau viciul și păcatul, cu polițiști corupți care se făceau că nu văd. La sud de Fifty-Fourth Street putea păși orice soi de rele.

Dar el nu putea continua să facă asta, în ciuda dorinței nesăbuite de a veghea asupra ei.

– Mulțumesc pentru sosirea rapidă.

Frank se sperie auzind vocea venind direct din spatele lui. Se întoarse și dădu peste Clayton Madden, proprietarul obscur al Casei de Bronz. Tipic pentru Madden să pândească prin umbre;

nu-l cunoșteau mulți pentru că prefera să aibă o prezență discretă în oraș. Madden întinse mâna, și Frank o strânse prompt.

– Desigur, zise Frank. Mulțumesc că m-ai anunțat de prezența ei. Madden arătă cu bărbia spre podeaua cazinoului.

– De data asta, și-a adus și una dintre surori.

Femeile nu aveau voie în Casa de Bronz, dar Mamie reușise cumva să intre.

– De ce le-ai lăsat să intre? întrebă Frank, fără să-și ia ochii de la ea.

– Am motivele mele.

– Ar putea să piardă mulți bani. Mai rău, și-ar putea pierde poziția în societate.

Madden strâmbă din buze.

– Te asigur că nici unul dintre aceste efecte nu mă privește. Mă privește însă mulțimea pe care au atras-o. Dacă bărbații stau și cască gura, nu joacă. Este unul dintre multiplele motive pentru care nu le permitem femeilor să joace aici.

Frank îi aruncă o privire lui Madden.

– Mă gândeam eu că ai un motiv pecuniar pentru care vrei să le scot de aici.

Madden își încrucișă brațele peste piept. Avea cam aceeași înălțime ca Frank, un pic peste 1,80, dar era mai solid. Mai dur. O cicatrice îi tăia sprânceana dreaptă și o alta, bărbia. Purta un costum negru impresionant, cu o vestă neagră – hainele lui obișnuite.

– Eu și Greene nu prea vedem lucrurile la fel. Nu vreau nici de-al dracului ca fetele lui să câștige vreun cent în clubul meu.

– Ai fi putut să nu le permiți să intre.

Madden își mângâie maxilarul, uitându-se la cele două fete de jos.

– Aș fi putut, zise el criptic.

Frank nu se deranjă să caute mai multe răspunsuri. Despre Madden se știa prea bine că-și ținea gura – și nici nu conta. Surorile Greene nu aveau de ce să vină aici, și Frank era al naibii de bucuros că Madden îl informase când Mamie sosise.

– Bine, le culeg acum. Greene îți mulțumește.

– Haide, Tripp. Știm amândoi că nu-i spui clientului tău despre ieșirile astea.

Frank scrâșni din dinți și se gândi să nege. Dar n-avea sens să mintă. Madden avea dreptate.

– Asta se încheie în seara asta. Am terminat cu favorurile. Acum, poate să aibă singur grijă de ea.

Madden chicoti ca pentru el.

– Continuă să-ți spui asta. Apropo, vreau să te angajez pentru consultanță. Avocații mei îmi fac probleme cu o anumită chestiune, dar mi s-a spus că e posibil ca tu să mă poți ajuta.

Frank încuviință din cap.

– Am timp mâine, dacă-ți convine.

– Ar fi bine. Vino pe la patru.

Mamie mai câștigă o rundă și își îmbrățișă sora în timp ce mulțimea aplauda. Frank scrâșni din dinți și se gândi să îi ia la pumni pe toți bărbații care încurajau comportamentul ăsta scandalos.

Apoi, se întâmplă. De fapt, dacă Frank ar fi clipit, ar fi pierdut momentul. Degetele abile, delicate se strecurară în buzunarul interior al hainei unui spectator și sustrasera un portofel. Teancul de verzișori dispăru între faldurile rochiei de seară a lui Mamie.

Madden fluieră încet.

– Nu-i rău. Unde a învățat o fată de oraș să facă asta?

Doamne! Lui Frank nu-i venea să creadă. Tatăl ei ar face infarct dacă ar afla.

– Trebuie să cobor acolo...

– Stai așa! Mâna lui Madden aterizase pe brațul lui Frank. Costum închis la culoare la stânga ei.

Corect, Madden avea dreptate. Cu Mamie întoarsă cu spatele, bărbatul de lângă ea profită de ocazie pentru a turna un mic flacon în paharul cu șampanie al lui Mamie. Corpul lui Frank deveni rigid, prin vene curgându-i gheață.

– Ce dracu’?

– Al dracu’ nenorocit. Lasă-mi-l mie!

Madden porni spre scările de la capătul balconului lung.

Frank nu avea de gând să aștepte. Trebuia să intervină înainte ca ea să bea din șampania aia. Fără să se gândească, își petrecu picioarele peste balustradă, apoi se răsuci pentru a se ține de margine cu mâinile. Se lăsă până rămase agățat în degete. Sub el, cam la doi metri jumătate, se desfășura un joc de zaruri cu miză mare.

Își dădu drumul.

Picioarele îi atinseră masa, care se clătină sub greutatea lui, dar rezistă. Se auziră exclamații și jetoanele zburară în toate direcțiile, dar el le ignoră și rămase concentrat pe bărbatul de la stânga lui Mamie,

cel care îi turnase un lichid necunoscut în băutură. Îi era imposibil să se uite în altă parte din cauza furiei. Sări pe podea, tresărind la durerea puternică de la gleznă, și se aruncă spre masa de ruletă.

Bărbatul ridică privirea chiar când Frank se repezi peste postav. Se ciocniră unul de altul și căzură, bărbatul preluând partea mai dură a căderii.

– Ce sperai să obții? mârâi Frank, scuturându-l pe celălalt bărbat. Așteptai până leșina și apoi te ofereai să o duci acasă?

– Stai! Bărbatul ridică brațele pentru a se proteja. Eu n-am făcut nimic...

Frank îi dădu una peste față.

– Ești un mincinos nenorocit.

Niște mâini îl ridicară pe Frank de pe podea. El se luptă să se elibereze, să-l sfășie pe nenorocitul care voise să o drogheze, dar persoana care îl ținea era prea puternică. Le văzu cu coada ochiului la câțiva pași distanță pe Mamie și pe sora ei, privind cu ochii mari la tot.

– Ai terminat, Tripp. Cel care-l ținea pe Frank era Jack Chelul, mâna dreaptă a lui Madden. Madden vrea să ieși.

– Dar bărbatul ăsta merită...

– Și asta va primi. Madden se va ocupa de acest lucru personal.

Frank se calmă imediat. Orice justiție aplica Madden în privat avea să fie ceva de o sută de ori mai rău decât ce ar putea realiza Frank aici pe etajul principal. Jack Chelul îl așeză cu grijă pe picioare și Frank își aranjă părul și încercă să-și revină. Nenorocitul de pe podea gemea, iar dintr-o tăietură de pe obraz îi curgea sângele. Frank rezistă impulsului de a-i da un șut, pentru orice eventualitate. Încuviință, în schimb, din cap către Jack.

– Transmite-i mulțumirile mele.

– Așa voi face. Acum, ai face bine să iei doamnele de aici...

– Eu nu plec, interveni o voce feminină în conversație.

Mamie. Frank ar fi recunoscut oriunde tonul gutural. O țintui cu privirea.

– Ba pleci, domnișoară Greene. Și sora ta cu tine. ăsta nu-i un loc sigur pentru nici una din voi.

Mamie se apropie, ochii ei căprui scăpărând foc.

– Sunt pe plus cu două sute de dolari, Tripp. Eu nu plec.

Frank își încheștă mâinile și sondă adânc după răbdare. Femeie nebună. Avea idee ce pericol abia evitase? Ar fi putut fi atacată sau violată... sau mai rău.

Jack Chelul interveni când Frank șovăi:

– Domnul Madden cere ca tu și sora ta să plecați imediat, domnișoară. Insistă și să te abții să mai intri în acest local.

Ea strânse buzele, ridicând bărbia. Frank se aștepta ca ea să se certe cu bărbatul uriaș, dar îl surprinse spunând:

– Bine. Dă-mi voie să-mi iau câștigurile și plec.

– Hmm, Mamie, zise sora ei Florence din spatele lor, arătând spre masă.

Jetoanele adunate pe locul lor dispăruseră. Un alt client se folosi-se de moment pentru a fura ce câștigaseră fetele până atunci.

– Unde sunt câștigurile noastre? Mamie se duse la masă și începu să caute, de parcă jetoanele ar fi fost doar rătăcite. Erau chiar aici.

Florence ridică din umeri.

Jack Chelul săltă bărbatul rănit și îl împinse spre doi dintre angajații lui Madden, care îl luară repede și dispărură.

– Acum, voi trei, zise Jack către Frank și surorile Greene. Ieșiți cu toții. Haideti!

– Dar am fost furate, se plânse Mamie. Ne-au fost furate câștigurile. Aveam peste două sute de dolari.

– Cu tot respectul, domnișoară, noi nu putem plăti fără jetoane. Altfel, fiecare om de aici ar pretinde că a rătăcit un morman pe undeva. Trebuie să uitați de bani și să o luați spre ieșire. Imediat.

Nimeni nu câștiga o dispută cu Jack Chelul – cel puțin nu trăise nimeni să povestească asta. Frank simți însă, după cum își ținea Mamie bărbia, că ea era hotărâtă să încerce. Decise să intervină, așa cum avusese inițial de gând când venise în seara asta. Pășind înainte, el o luă pe Mamie de cot și porni cu ea spre ieșire.

– Vino cu mine!

Ea se agită, dar el o ținu bine.

– Dă-mi drumul în clipa asta, Tripp!

O mână mare se așeză pe umărul lui Frank, zgâlțâindu-l brusc din spate.

– Nu brusca doamnele. Ordinele lui Madden.

Frank rezistă impulsului de a se elibera. Ultimul lucru pe care îl voise vreodată era să o rănească pe Mamie.

– Nu o bruschez. Ridică mâinile în aer pentru a-și demonstra inocența în vreme ce continuau să meargă. Doar o însoțeam spre ușă.

Mamie pufni iritată și o luă înainte, fustele ei de mătase foșnind din cauza agitației ei. El încercă să nu se holbeze la curbura umerilor ei, la arcuirea spatelui... la curba posteriorului.

Încercă... și eșuă.

Fata era zdrobitor de periculoasă.

Mamie își blestemă ghinionul îngrozitor.

Mai întâi, ea și Florence abia ieșiseră din casă mai devreme. Tatăl lor dăduse peste ele când se furișau pe coridor, și Mamie fusese obligată să mintă că se duceau la operă. Detesta să-și mintă tatăl. Dezamăgirea lui ar fi fost insuportabilă dacă el ar fi aflat adevărul.

Apoi, odată ajunse la Casa de Bronz, un bărbat ciudat se așezase lângă ea la masa de ruletă, stându-i în coastă ore întregi... și apoi îi dispăruseră cei două sute de dolari.

Și, cel mai rău dintre toate, apăruse Frank Tripp. Din nou.

I se făcu pielea de găină. Îi simțea privirea direct între umeri, dar îl ignora în vreme ce coborau treptele de la intrare și ieșeau în seara rece din New York. Îl detesta, un bărbat așa cizelat și fermecător închisese în urma ei acea ușă de bronz pentru a o rușina. Da, era absurd de chipeș și încântător, dar își folosea calitățile precum niște arme, flirtând fără rușine cu orice femeie întâlnită și dându-se bine pe lângă bărbați, pentru favoruri. Mereu obținea ce voia, toată lumea grăbindu-se să-i îndeplinească ordinele în clipa în care deschidea gura.

Era alunecos. Evaziv. Enigmatic.

Și, cel mai enervant, era singurul bărbat pe care Mamie nu-l putea descifra.

Avea un talent cu bărbații, mereu avusese. Se putea vorbi ușor cu ei – și era și mai ușor să-i manipulezi dacă știai ce făceai. Din nefericire, majoritatea fetelor habar n-aveau.

În general, fetele din înalta societate primeau lecții confuze despre sexul opus:

Fii drăguță, dar nu prea drăguță, ca să nu te creadă disperată.

Zâmbește, dar nu prea larg, ca să nu te creadă nebună.

Acordă-i atenție, dar nu prea multă, ca să nu te creadă ușuratică.

Fii fermă, dar nu te certa niciodată cu el, ca să nu te creadă o scorpie.

Numai abureli după părerea lui Mamie.

Bărbații erau simpli. Le plăceau țigaretetele, caii și sânii – nu în ordinea asta. Le plăceau și femeile care îi ascultau și le puneau întrebări. Le plăcea să se simtă importanți.

Ia-l ca exemplu pe cel care îi era aproape logodnic, Chauncey Livingston. Se știau dintotdeauna, și bărbatul nu ar fi putut fi mai transparent nici dacă ar fi fost un geam. Chauncey avea același program în fiecare zi. Mănca aceeași mâncare, mergea în aceleași locuri. Nu exista absolut nici un mister, și a fi soția lui ar fi însemnat aceeași predictibilitate.

Frank Tripp pe de altă parte sfida toate regulile ei. Era o adevărată enigmă. După ceva investigații, aflase că el nu avea o rutină. Era membru al tuturor cluburilor și le vizita la întâmplare. Abia fuma sau juca. Umbla prin toate părțile orașului. Plus că o reducea la tăcere aproape de fiecare dată când deschidea gura și nici măcar o dată nu se uita la pieptul ei.

Un piept care era, după cum i se spusese, chiar remarcabil.

Florence se aplecă spre ea când se apropiară de stradă.

– Cavalerul tău rătăcitor nu pare prea mulțumit.

Mamie pufni nedemn de o doamnă.

– Mult spus un cavaler. Mai degrabă, un dragon ce scuipă flăcări.

– Atunci, mai bine te las să te arzi cât caut o birjă.

– Lașo!

Florence chicoti și continuă să meargă spre stradă, rotindu-și capul în căutarea unei birje. Tripp apăru lângă Mamie în câteva secunde, cu o încruntătură pe chip. Ignorând fluturii din stomac, ea atacă:

– Chiar era necesar să ne distrugi seara?

El miji tăios ochii.

– Adică, chiar era necesar să te salvez de la o agresiune sau viol?

Un bărbat a turnat ceva în băutura ta, cel mai probabil un drog, să te imobilizeze. Cu plăcere, apropo.

– Vrei să spui bărbatul de la stânga mea care a scos un flacon din buzunarul hainei sale? Îi făcu plăcere să vadă că Frank rămâne cu gura căscată de mirare. Da, Tripp. L-am văzut. Nu m-aș mai fi atins de paharul de șampanie și aveam de gând să schimb masa ca să scap de el. Dar, da, mulțumesc că m-ai salvat.

O birjă apăru după colț, așa că Mamie își ridică ușor fustele și vru să treacă pe lângă el.

– Stai, zise el, întinzând o mână pentru a-i bloca drumul. Nu iei o birjă. Te însoțesc eu acasă.

– Nu-i nevoie. Eu și Florence suntem perfect în stare să...

– Nu este negociabil, Mamie. Urcă în trăsura mea.

Arată spre un vehicul negru și lucios aflat mai sus pe stradă.

– De ce?

El înclină capul.

– Ca să vă duc pe amândouă acasă. Nu mă auzi?

Dumnezeule, era incorrigibil. Singura cale de a-l aborda era folosind logica.

– Este a treia oară când m-ai scos din Casa de Bronz, corect?

– Corect.

– Și de fiecare dată m-ai condus până în fața ușii?

Un colț al gurii lui se ridică.

– Nu, nu te-am dus.

– Mai mult, nu mi-ai spus tu, data trecută când ne-am văzut, că sunt „un copil plictisit și răzgâiat“?

Nu se deranjă să-și ascundă amuzamentul când își încrucișă brațele peste piept.

– Ba da, onorată instanță, așa am zis. Unde vrei să ajungi?

– Nu-ți pasă de mine, și sentimentul este, evident, reciproc...

– Asta nu-i adevărat. Aș renunța la planurile mele de seară și aș umbla pe aici după cineva de care să nu-mi pese?

– Da, dacă crezi că ai putea pierde un client.

Pe obrazul lui zvâcni un mușchi când se încruntă la ea.

– Dacă asta-i despre tatăl tău, atunci de ce nu l-am informat deja despre escapadele astea ale tale?

De fapt, și ea se întreba asta.

– Bănuiesc că face parte din vreo schemă elaborată pe care ai pus-o la cale. Mi s-a zis că niciodată nu faci nimic fără să-ți iasă și ție ceva.

– Asta o spune femeia care a furat un portofel de la acel bărbat din mulțime.

Acum, fu rândul ei să rămână cu gura căscată. O văzuse furând portofelul?

– Da, Mamie, am văzut, zise el, răspunzând la întrebarea ei mută. Și, deși vreau să afl de ce furi de la filfizonii din cazinouri, aș prefera să fac asta în confortul trăsorii mele. Haide!

Nu fura, vru ea să-i spună. Cel puțin, nu așa cum credea el. Mai degrabă, redistribuia. Bărbații aceștia bogăți aveau mai mulți bani decât minte, în vreme ce oamenii de la periferii mureau de foame și trăiau în mizerie. Femei și bărbați tineri își vindeau corpurile pentru bani. Fete firave cu carnea pângărită. Copii acoperiți de praf și de mizerie. Bărbați furioși și violenți din cauza lipsei de oportunități.